

LBRIS

We know
books

Copyright © 2019 by Sang Young Park

Originally published in Korea in 2019 as 대도시의 사랑법 (*Daedosiui Sarangbeop*) by Changbi Publishers, Inc. Published by arrangement with Changbi Publishers, Inc. through Grove Atlantic, Inc., New York, NY, USA.

© 2023 by ALICE BOOKS, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Această carte este publicată cu sprijinul Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea).

Imagine copertă: © Foamingz

Corectură: Lucia Popovici

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PARK, SANG YOUNG

Îndrăgostiți la Seoul / Sang Young Park; trad. din lb. coreeană și note de Iolanda Prodan. - Valea Lupului: Alice Books, 2023

ISBN 978-606-95692-0-7

I. Prodan, Iolanda (trad., note)

821.531

SANG YOUNG PARK

ÎNDRĂGOSTIȚI LA SEOUL

Traducere din limba coreeană
și note de Iolanda Prodan

ALICE
BOOKS

2023

Jae-hee

1

Am intrat în hotel și am urcat la etajul trei, la salonul Emerald. Mi-a spus că era loc pentru patru sute de invitați, dar părea mult mai încăpător. M-am așezat la o masă aproape de scenă, pe care mi-am găsit scris numele, și am privit în jur: colegii mei de la secția de limba franceză și mutrele lor peste care anii trecuseră mai repede sau mai încet. La naiba, câți ne adunaserăm acolo? Numărul nostru nu era decât rezultatul evident al invitațiilor trimise de Jae-hee fără discernământ tuturor colegilor de la cluburile facultății cu care trăsese băute și foștilor colegi care se întorceau în țară după ani de zile. Mulțumită unor astfel de evenimente, care făcuseră ca viața socială a lui Jae-hee să frizeze grotescul, am început să împart saluturi binevoitoare în stânga și-n dreapta cu indivizi pe care nu-i mai văzusem de cinci ani sau, chiar mai rău, de zece.

— Am auzit că ești scriitor. Felicitări!

— Ar trebui să ținem legătura mai des. Mai dă și tu un semn de viață!

— Printre colegi se zvonea că ai murit, dar văd că ești viu, întreg și sănătos tun!

— Unde-ți pot citi proza? Am răscolit internetul, dar n-am găsit nimic.

— Trebuie să fie super-grea viața de scriitor. Te-ai îngrășat îngrozitor, omule.

— Ia zi, bei la fel de mult ca înainte?

Cartea mea trebuie să apară în curând, nu mai beau atât de mult cum obișnuiam, am îmbătrânit și m-am îngrășat la fel de mult ca voi toți, iar întrebările voastre cretine o să mă facă să mă reîntorc la băutele mele de odinioară – toate astea îmi stăteau pe vârful limbii, însă, conștient că sunt un membru al societății, educat și trecut de treizeci de ani, am preferat să dreg situația cu un rânjel de conveniență. Eram gata să spun oricui că toate scrierile mele sunt pură ficțiune. Ce penibil eram că venisem pregătit cu un răspuns la o întrebare pe care nimeni nu s-a deranjat să mi-o pună. Se spune că a conștientiza cine ești cu adevărat e o maladie în sine. Dacă e adevărat, atunci sunt grav bolnav.

— Ceremonia va începe în curând. Invitații sunt rugați să ia loc.

Tipul ce juca rolul de maestru de ceremonii era un amic al viitorului soț al lui Jae-hee. Avea bărbia și maxilarele proeminente, tenul gras, pe scurt, nu era genul meu, iar pe lângă accentul grosolan, tipic dialectului din

provincia Gyeongsang, era un antitalent ostentativ în materie de prezentări de sindrofii. Ce job a zis că are? Reporter la o televiziune? Eu aș fi fost o alegere mult mai inspirată. Acum pe bune, cui naiba îi păsa de obiceiurile și tradițiile obosite pe care ni le prezenta un neica nimeni? Mda, cinismul și răutatea din mine începeau să-și arate colții.

Pe un ecran uriaș de lângă scenă se derulau slide-uri cu fotografii cu Jae-hee și mirele ei. Am luat mai multe înghițituri de vin roșu, în timp ce priveam pozele de proastă calitate ale celor doi, făcute cu telefonul mobil. Cheol-gu – care stătea pe scaunul alăturat și care, din câte auzisem, își schimbase jobul de curând și lucra la o bancă industrială – mi-a dat un ghiont în coaste.

— Zi-mi adevărul: ce e între tine și Jae-hee? E pe bune ce se zvonește?

Da, zvonurile sunt pe bune, dar, dragă Cheol-gu, asta nu-i o întrebare pe care să mi-o pună unul ca tine, care a fost refuzat cu surle și trâmbițe de Jae-hee când s-a dat la ea.

*

În vara anului în care am împlinit douăzeci de ani, eu și Jae-hee ne-am apropiat unul de celălalt cu o viteză uluitoare.

În vremea aceea aveam un obicei obsesiv când ieșeam să beau – eram gata să fac orice îmi cerea generosul care mă cinstea cu o țârie – și așa se explică faptul că în ziua

cu pricina mă sărutam sălbatic cu un individ de o vârstă incertă, în parcare hotelului Hamilton din cartierul Itaewon. Nu exclud să fi fost după cinci sau șase pahare de tequila, cu care mă tratase într-un club oarecare de la subsolul unei clădiri. Aveam senzația că luna, stâlpii stradali și reclamele de neon de pe tot mapamondul mă luminau doar pe mine, în timp ce în urechi se revărsau ritmurile unui hit cu iz electronic al lui Kylie Minogue. Nu mă interesa cine era partenerul meu. Singurul adevăr important pentru mine era să-mi împart existența cu cineva pe străzile întunecate ale orașului, rațiune pentru care îmi consumam toată energia încolăcindu-mi limba în jurul limbii unui necunoscut. Tocmai când eram pe punctul să cred că lumea întregă se mistuie în flăcările pasiunii doar pentru mine, am simțit o lovitură puternică în spate. Eram beat mangă, dar, chiar și așa, conștiința a urlat la mine că eram protagonistul unei crime motivate de discriminare sexuală și, asemenea unei dive de telenovelă, mi-am desprins afectat buzele de gura lui, am întors capul cu o mișcare dramatică și, cu pumnii încleștați, eram hotărât să mă arunc într-o luptă corp la corp, dar, surpriză, în fața mea era Jae-hee. Ca de obicei, între două degete îi atârna un Marlboro Red cu filtrul mânjit de ruj, imagine care m-a smuls brusc din aburii de tequila. Atât de șocat am fost să o văd, încât mutra mea schimonosită de groază a făcut-o să izbucnească în râs. Aproape sufocându-se de hohotele de râs, mi-a spus cu inconfundabilul ei glas pițigăiat:

— Înfulecă-l, ce mai stai?

Nu am înțeles unde bătea, însă m-am auzit hăhăind, răstimp în care tipul cu care făcusem schimb de limbi a dispărut. Nu știu când s-a topit din peisaj și, mai rău, nu-mi amintesc nimic din fața lui, dar am amintiri vagi despre ce-am vorbit atunci cu Jae-hee în parcare.

— Să nu afe nimeni din campus, OK?

— Mai întreb? Sunt genul de fată săracă, dar loială.

— Nu ești șocată? Eu, cu un bărbat...

— Deloc.

— De când știi?

— Din prima secundă când te-am văzut.

Până atunci, nu știusem mare lucru despre ea: o tipă care purta mereu pantaloni super-scurți și care, de îndată ce se terminau cursurile, rupea disperată ușa amfiteatrului ca să-și aprindă o țigară. Dacă ar fi să fac o dezvăluire, adevărul e că reputația lui Jae-hee în secția noastră se apropia de nivelul de avarie.

Până și eu – un outsider renumit la facultatea de franceză, chiar dacă nu am fost așa de la început – eram invitat la petrecerile date de colegii din anii mai mari, din simplul motiv că se întâmpla să fiu mai înalt și mai bine făcut decât media pe facultate. Ieșirile noastre urmau același desfășurător: prima oprire era în sala de ping-pong sau în laboratorul de informatică, apoi intram într-un birt din fața universității, specializat în gustări mustind de glutamat monosodic, ca să facă *soju* să alunece mai repede pe gât, pe urmă ne înghesuiam în

camera unuia dintre colegii noștri mai mari, într-o stare nici prea jalnică, nici prea impresionantă, care întrunea cele mai multe voturi favorabile, și acolo, între patru pereți, bârfeam fetele și beam până când cădeam morți de beți și începeam să sforăim. Era o gașcă de puștani obișnuiți, de douăzeci, douăzeci și unu de ani, care se dădeau mari și tari, laudându-se cu partide de sex fabuloase, cât de bine știau să satisfacă o femeie, bîrfind care dintre colegele de la franceză cădea cel mai repede la pat. Făceau ce făceau și tot la Jae-hee ajungeau. Odată, sătul să le ascult fanfaronadele, care erau, indubitabil, cel puțin pe jumătate ficțiune pură, și îngrețosat să mă tot întreb cu ce păcătuisem de eram obligat să ascult toate idioteziile și în anii studenției, m-am ridicat și, beat pulbere cum eram, am urlat din toți răunchii: „În pula mea, nu vă mai dați mari cu toate căcaturile, că aveți niște mecle ca boașele de șobolani!” și am răsturnat masa cu picioarele în sus, motiv pentru care nu m-au mai chemat niciodată la o băută.

E în natura oricărui grup ca, odată ce a exclus un membru, să facă din el prada cu gustul cel mai bun pentru viitoarele atacuri. Plictisiți să bârfească mereu aceleași fete din anul întâi, mi-a venit și mie rândul să trec prin mașina lor de tocat, colegii spunând că arăt ca un gay, întrebându-se de ce bîntuiam aleile din Itaewon, răspândind zvonuri la care doar o mână de neînțărcați inocenți de douăzeci de ani ar apleca urechea, deși jumătate din ele nu puteau fi puse la îndoială. (Adevărul va fi întotdeauna mai puternic decât orice fabulație.)

Semestrul nu se terminase și nu era student din facultatea noastră care să nu fie la curent cu portretul meu. Abia atunci am aflat ce se zvonea despre mine, că ajunsesem de râsul tuturor. În timp ce mă consolam cu un raționament autojustificator patetic – „În veci n-am să-mi fac prieteni în facultatea asta. Habar n-au să țină la băutura și sunt înfiorător de plicticoși” – și încercam să-mi pun în ordine sufletul complicat și răvășit, numita Jae-hee a dat buzna în viața mea.

Am început o relație în care, surprinzător, ne împărțeam tot felul de secrete, adică vorbeam mizerii despre bărbați. Cum niciunul dintre noi nu avusese până atunci cu cine să discute astfel de chestiuni, amândoi eram disperați să ne ascultăm unul pe celălalt.

Viziunea noastră despre castitate era ceva foarte vag și străveziu, ba nu, sincer să fiu, mai curând era un concept inexistent în vocabularul nostru și tocmai de aceea eram renumiți fiecare în propria lume. Jae-hee avea 1,67 și 51 de kilograme, eu 1,77 și 78 de kile. Amândoi eram cu câțiva centimetri mai înalți decât media, nu eram nici frumuseți răpitoare, dar nici hâzi, pe scurt arătam suficient de bine încât să putem fi scoși în lume. (De remarcat faptul că, atunci când am primit premiul pentru tineri prozatori, sintagma măgulitoare care a ieșit frecvent pe gura membrilor juriului a fost „capacitate de autoapreciere obiectivă”.) Dar lumea în care trăiam nu era pregătită să se înfrupte din trupurile a doi tineri de douăzeci de ani, săraci, dar risipitori de nuri. Ne întâlneam cu orice bărbat pe care ni se puneia pata, fără

să ne chinuim prea mult să-l facem să ne cadă în plasă, ne beam și mințile, iar dimineața făceam strigarea în camera unuia dintre noi ca să ne tratăm fețele buhăite cu măști cosmetice și să facem schimb de informații prețioase și utile despre tipii cu care fuseserăm cu o noapte în urmă.

— Lucrează la o firmă de echipament pentru alpiști. Scula-i mică, dar și-o mișcă bine, pe o scară de la 0 la 100, îi dau cu generozitate 50 de puncte.

— Mi-a spus că a terminat statistica la Yonsei, dar îl suspectez că minte. Fața lui nu-mi spune nimic și abia mă abțineam să nu râd, fiindcă ori de câte ori deschidea gura se dădea de gol că are capul la fel de pustiu ca mutra.

— A încercat să ne filmeze în timp ce ne-o trăgeam, dar i-am smuls mobilul și l-am izbit de perete. Mi-a zis că avea de gând să se uite singur, dar n-am pus botul.

Extenuați să enumerăm toate defectele bărbaților cu care ne petrecuserăm noaptea, nici nu ne dădeam seama când ni se închideau ochii și adormeam unul lângă celălalt, cu măștile cosmetice uscate pe față. Eu, care de obicei mă trezesc devreme, deschideam primul ochii și o lăsam pe Jae-hee să mai doarmă, cu pătura trasă peste cap. Pregăteam o supă instant de pește sau cu tăiței. Mirosul îi gâdila nările și, după ce se trezea, sorbeam amândoi din bolurile cu supe, pe lângă care puneam și niște orez fiert rece și kimchi. Timpul a trecut și găseam în camera ei gelul meu de păr și aparatul de ras Gillette, în timp ce în camera mea aveam o dublură a creionului ei pentru sprâncene și a pudrei MAC. Jae-hee nu

știa, dar, când rămâneam singur în apartament, îi luam creionul ca să retușez golurile din sprâncene, scoteam buretele din pudrieră și îmi aplicam într-o doară puțină pudră, pe obraji și pe frunte, nu mult, doar de trei ori. De fiecare dată când mă serveam din cosmeticele ei, mă întrebam dacă și ea își epila părul de pe picioare și de la subraț cu aparatul meu Gillette.

Jae-hee a întrerupt orice legătură cu ai ei în primăvara anului în care a împlinit douăzeci și unu de ani. Niciunul dintre noi nu era în relații bune cu părinții, dar asta nu înseamnă că erau malefici sau mai josnici decât niște oameni obișnuiți, din clasa de mijloc și ultraconservatori. La fel ca oricare alți părinți, își stresau copiii cu predici sufocante despre bunul-simț, dar în viața lor privată savurau cu patimă adulterul, habotnicia, bursa de valori și schemele piramidale de îmbogățire peste noapte. În ce mă privește, pe cât de mult îi detestam pe ai mei, pe atât eram de miserabil și lacom ca un parazit și mi se părea normal să primesc în fiecare lună de la maică-mea câteva sute de mii de woni, bani de buzunar, pe care-i cheltuiam până la ultimul bănuț (nu cumva tocmai de aceea nesimțirea mea creștea exponențial?). Jae-hee, în schimb, după un scandal de pomină, a rupt orice legătură cu părinții ei și a refuzat orice ajutor financiar. Într-adevăr, avea demnitatea bambusului care se ține semeț în mijlocul furtunii.

Primul ei job a fost la cafeneaua Destiné. Nu bannerul uriaș pe care scria în franceză „destin” sau ceva de

genul i-a făcut cu ochiul, ci locul, care i-a căzut cu tronc din prima, căci era una dintre puținele cafenele din cartier în care putea fuma. Imaginea ei, pufăind din țigară, în timp ce făcea cafea la aparate, mi se părea o reminiscență a frumuseții inocente de la douăzeci de ani. Ori de câte ori intra un nou bărbat în viața mea, îl târam la Destiné, unde Jae-hee îl măsură (?) din creștet până-n picioare și îmi reproșa de fiecare dată că veneam la ea numai cu tipi dubioși, care duhneau de la o poștă a obsezați sexuali, cu un caracter infect. Acum, când stau și mă gândesc mai bine, îi dau dreptate.

Ziua Jae-hee era barista la Destiné, seara dădea meditații private, după care bea până răsărea soarele, ca și cum să se îmbete era al treilea ei job. Cu toate astea, nu lipsea de la cursuri niciodată, iar notele ei erau bunișoare. În orice caz, ea, cea care era peste medie în orice făcea, nu era în stare să-și extindă talentul înăscut și când venea vorba de bărbați, ca să nu mai agațe masculi-catastrofă și să știe cum să se descotorosească de ei la timpul potrivit. Așa se explică de ce, nu de puține ori, eu eram cel care le trimitea indivizilor mesaje pe telefon, prin care refuzam o întâlnire sau anunțam o despărțire. Spre deosebire de Jae-hee, eu mă apropiam de nivelul unui expert în materie, mulțumită textelor auzite de atâtea ori de la tipii care mă refuzaseră, pe care ajunseseam să le diger absent.

Era perioada în care mă vedeam ca pe un preș din fața ușii unei cantine de cartier, unde se vindeau tăiței

reci: oamenii își ștergeau picioarele de mine și apoi dispareau („capacitate de autoapreciere obiectivă”!).

Pe vremea când trupa de K-pop Brown Eyed Girls cucerea peninsula coreeană cu hitul *Abracadabra*, am primit ordinul de înrolare în armată. Auzisem povestea unui recrut care, „detectat” ca fiind gay, după ce promise de la partenerul său o scrisoare care începea romantic cu „iubitul meu”, a fost chinuit și abuzat îngrozitor în timpul serviciului militar, așa că, înainte să intru în cazarmă, i-am făcut lui K., tipul cu care ieșeam atunci, un instructaj, în care i-am cerut să-mi trimită scrisorile semnate Jae-hee. În astfel de situații, amica mea era un paravan excelent. Le-am „ordonat” nu doar lui K., ci și lui Jae-hee cea adevărată să-mi scrie epistole haioase, care să mă facă să râd, dar, știind cât era de indolentă, nu aveam așteptări prea mari de la ea.

În a doua săptămână de armată, când recruții începușeră să primească scrisori de la familie și iubite, mie mi s-a pus un nod în gât. Spre deosebire de K., care se purtase cu mine ca și cum era gata să-mi dea ficatul sau splina dacă i le-aș fi cerut, dar care în două săptămâni îmi trimisese o singură scrisoare (și asta de nici o pagină), Jae-hee, de la care nu aveam nicio pretenție, mi-a trimis douăsprezece scrisori.

La început îmi scria despre escapadele ei dezmațate („Jeri am tras o băută la birtul *Calmarul oceanic* și am căzut peste masă, ce fază tare...”) sau îi înjura pe colegii de grupă („Pulălăul ăla de Cheol-gu s-a dat la mine și mi-a spus să ne-o tragem, de parcă n-aș ști că pe la spate